

Z těch výkřiků hrůzy jednou zešílím,
než vážně se zeptáš, já musím ti říct,
že čekáš-li lež, tu zásadně nesdílím!
Té se však nebojíš, pravdy bojíš se víc.

Vnímám otazníky plynout,
vnímám naděje k ránu hynout.

A to, jak já vnímám, nikdo neřídí,
když někdo to zkusí, mysl neuhlídá,
někdy je odvážné ptát se, jenže kdo z nás to roztrídí?
Jindy ptát se je lehké, těžce se odpovídá.

Stát,
přece ptát se nejde,
když odpověď nechceš znát,
ustoiš to, šmejde,
být pravdy adresát?

Těžko už někdo změní
to, co už moudří vědí,
otázek těžkých není,
jen těžkých odpovědí!